

LBRIS

We know
books

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2022, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TANDIN, TRAIAN

Ringo: aventurile unui câine polițist / Traian Tandin.

- București: Neverland, 2022

ISBN 978-606-9018-36-1

821.135.1

Tehnoredactare: Gabriela Anghel

Corectură: Dușa Udrea-Boborel

Andreea Corneanu

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria Ujmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

TRAIAN TANDIN

RINGO AVENTURILE UNUI CÂINE POLIȚIST

ANIHILAREA PERICULOSULUI UCIGAȘ TRANSFUG

Afară era frig și ploua cu găleata.

— Ce vreme rece, îngână Micu. De două zile o ține tot așa...

Își dezlipi privirea de la fereastră, întorcându-se cu fața la prietenul său, faimosul Ringo. Câinele stătea culcat pe covor, cu botul întins pe labele din față, lăsând impresia că ațipește; tresărea ușor și ridica leneș din pleoape, când rafale mai puternice de ploaie se încumetau să-nfrunte geamul. Lupta picăturilor de ploaie semăna cu un dans vioi în care-și dădeau mâinile sute de dansatori; șirurile lor se lăteau și se subțiau ca o magmă, desenând tot felul de contururi stranii, care lui Ringo îi trezeau în minte visul de peste noapte. Cam tot așa arătaseră și făpturile acelea din vis și dispăruseră la fel de repede... Și Ringo tresărea, din nou, când, în sforțarea lui leneșă de a detecta câte ceva din conturul ciudatelor făpturi, nu le mai găsea imaginea în geam. Închise ochii. Era mai bun un puișor de somn. Încercă să adoarmă, dar nu reuși. De fapt, nu-și prea aducea aminte când dormise el înainte de a pleca într-o misiune. Cazuri rare..., când poate fusese prea obosit. Dormise noaptea, însă nu se odihni prea grozav din cauza ploii care răpăise tot timpul pe acoperișul cuștii. Apoi, da! Iarăși păcătosul ăla de vis! Se trezise din somn de mai multe ori, până să-i vină Nada în ajutor. Cum, oare, poți dormi liniștit când te-aleargă, fie și în vis, o haită de lupi feroși și flămânzi? Reușise o bucată de timp să-i păcălească și să se ascundă de ei, folosindu-se de toată știința sa de câine polițist, învățată de la Micu. Și poate că nu s-ar fi priceput s-o folosească,

dacă la fiecare impas nu apărea, prin ceață, mâna salvatoare a dresorului său, care îi indica prin semne ce trebuie să facă. Și atunci, executând comanda lui, reușea să scape; urletul lupilor rămânea tot mai în urmă, iar el își continua drumul cu mai puțină frică spre limanul salvator, pe care spera să-l găsească. Dar, după un timp, urletul haitei se auzea iarăși. Iuțea pasul pe zăpada înghețată din pădure, căutând disperat mâna lui Micu. Nu era. Poate că nici nu putea s-o vadă din cauza pânzei de ceață pe care apăreau și dispăreau chipuri nedeslușite. Avea impresia că ele îi voiau răul, că fugeau paralel cu el și în fața lui, pentru a ascunde mâna stăpânului său. Dar chipurile acelea nu-i voiau răul, așa se părea, din moment ce ele se scurseseră ca o săgeată de fum în urma lui, în direcția de unde venea pericolul. Ringo putea vedea acum clar, dar mâna salvatoare întârzia, în timp ce-n urma sa se simțeau goana și suflul nebun al lupilor. Părul i se făcu tare ca sârma, căci deslușea în foamea lupilor nu una oarecare, ci foamea răzbunării! O răzbunare cruntă, și nu pentru că el ar fi trecut de partea omului, în slujba omului, în slujba lui, ci pentru că atunci când o salvase pe Alina, omorâse doi lupi... Haita din vis se desfăcuse-n două, apoi în patru, pentru a-l împresura într-un cerc ucigaș. Disperat, își îndreptă capul în dreapta și-n stânga, căutând să zărească mâna salvatoare. Își dădea seama mai bine ca oricând că, fără ajutorul stăpânului său, fără ocrotirea lui, fără supunerea față de el, era o biată viețuitoare sortită pieirii. Haita se apropia, iar crengile sure și negre ale copacilor tremurau de urletele ei. Norii se lăsaseră și ei mai jos pentru a urmări măcelul. Singura sa șansă de supraviețuire era numai să fugă. Dar lupii erau și ei destul de vicleni, căci alergau în jurul lui într-un cerc pe care-l micșorau cu fiecare ocol. Strâmtorat, Ringo începuse să urle, un urlat mai fioros decât l-ar fi scos vreodată oricare lup, un urlat prevestitor de moarte și poate de o ultimă speranță. Și, deodată, când îl despărțeau numai câțiva pași de dinții ucigași, din direcția unde el voise să facă breșa, apărase Nada, cățeaua căreia îi datora mult respect, mai ales acum când îi purta în pânțece viitorii urmași. Nada era necruțătoare, iar lupii, care cunoșteau pericolul și furia dezlănțuită a unei lupoaice cu pui în pânțece, se dăduseră în lături

schelălăind de durere. Colții ei erau neiertători. Ringo prinsese și el curajul unui lup feroce, și haita fusese pusă pe goană...

— Ce-i, Ringo? întrebă Micu, auzindu-l că geme.

Câinele era cu ochii deschiși. Dădu din coadă.

— Te gândești și tu la ploaia de-afară?

Ringo dădu, din nou, din coadă, de data asta mai vioi.

— Așteptăm telefonul. Tu mai odihnește-te, c-o să-ți prindă bine.

Ringo se gândi iarăși la vis. Oare Nada urma să nască în acea zi și de aceea apărase ea în vis, în ajutorul lui? Sau poate că ea era cea care avea nevoie de ajutor? Nu, căci Micu ar fi știut și n-ar fi lăsat-o singură. Apoi nici chipul stăpânului său nu trăda o asemenea îngrijorare. A! Poate c-o visase pe Nada, fiindcă fusese prima noapte când ea lipsise din cușca alăturată de a lui! Nu-i mai simțise răsuflarea aceea apăsată din ultimul timp, când își dădea seama de greutatea vie pe care ea o purta în pânțece și care o obosea tot mai tare. Da, da, probabil lipsa Nadei, singurătatea îl împinseseră la un asemenea vis.

Ringo privi cu încredere la Micu, la cutele de pe fața lui, dar nu descoperi nimic neobișnuit. Era așadar o misiune cum fuseseră multe altele, cea de astăzi fiind poate ceva mai dificilă datorită ploii torențiale de afară. Apa spală repede urma de miros și în asemenea situații el putea face foarte puțin. Dar poate că aștepta să stea ploaia... Sau misiunea lui nu era legată de vreo urmă de miros de afară...

În cameră zbârnâi strident telefonul. Ringo se trezi din amorțeală și se ridică pe labele din față. Nu era pentru prima oară când se afla în biroul căpitanului Roman și aștepta, împreună cu Micu, acest clinchet care, în cele mai multe cazuri, reprezenta semnalul de plecare. Căpitanul Roman îi era prieten, colaboraseră în multe misiuni, unele foarte grele. Și nu o dată ofițerul îl invitase acasă să se joace cu el și cu copiii, onorându-l ca pe un oaspete de preț.

Micu ridică receptorul, iar câinele, auzind vocea de la celălalt capăt al firului, ciuli urechile. Era Alina, o altă ființă omenească ce-l iubea mult pe Ringo.

- Da, dragă, eu sunt la telefon, răspunse Micu.
- Eram îngrijorată de vremea asta și nu știam dacă ați plecat.
- Nu, încă n-am plecat. Așteptăm telefonul căpitanului Roman. Criminalul a fost văzut în pădurea Corbeanca.
- Cum, așa departe? se miră femeia.
- Da, caută să se-ndepărteze cât mai mult. Probabil că și acum fuge...
- Și era tânără femeia?
- Destul de tânără. 35 de ani.
- Vai! se auzi exclamația Alinei. E un nemernic! Să nu-l scăpați!
- N-o să-l scăpăm, întări Micu.
- Auzi, Ringo e lângă tine? întrebă Alina cu o altă tonalitate în glas. Auzindu-și numele, câinele scheună recunoscător. Se târi cu mișcări rapide și mai aproape de aparat, privind la stăpânul său.
- E lângă mine, stă și mă privește, îi răspunse Micu zâmbind. Parcă ar dori să asculte ce vrei să spui.
- Ringo scheună iar și mișcă mărunt din bot.
- Spune-i să nu-l scape. Drept recompensă o să-i pregătesc eu masa de seară.
- Bine o să-i spun, îi făcu cu ochiul lui Ringo.
- Și de tine o să am grijă, adăugă Alina ca o dezmierdare, și de oaspetele nostru...
- Care oaspete?
- Ehe... Surpriză!
- A venit cumva medicul veterinar de la Sibiu? întrebă Micu nerăbdător.
- Da. A și consultat-o pe Nada.
- Auzind numele cățelei, Ringo ciuli urechile și mai trase un scheunat.
- Zău? Ce repede a venit... Te rog să-i mulțumești pentru grija lui. Și ce spune?
- Că nu va făta tocmai ușor. E slăbită.
- Bine, dar noi am îngrijit-o ca pe copilul nostru...

- N-are a face. Sarcina-i sarcină! zise femeia.
- Bine. Te rog să ai grijă de oaspetele nostru. Să nu ducă lipsă de nimic. Trebuie să fie un om tare bun din moment ce, de cum i-am dat telefon, s-a și urcat în tren.
- Așa este, confirmă și Alina. Nu mi-a spus, dar bănuiesc că la școala de dresaj avea și alte cazuri asemănătoare, doar ai văzut câți câini sunt acolo...
- Da, ai dreptate, însă una e Nada și unul e Ringo!
- Lasă, lasă..., sună a dojană vocea femeii. Toate animalele trebuie ocrotite.
- Ia spune-mi, schimbă el vorba, s-a aranjat la hotel?
- Nu. Hotelul e ocupat de un grup de turiști străini.
- Fir-ar să fie! se supără Micu. Ar fi trebuit să-l invităm la noi.
- Nu mai este nevoie, spuse Alina șugubeață.
- Aha... L-ai invitat tu, pricepu Micu imediat. Bravo, draga mea! Ești o soție ideală.
- Norocul tău, râse Alina. Acum te las. Succes, și ție, și lui Ringo!
- Mulțumesc!
- Norocul meu, da..., gândi Micu după ce închise telefonul. Norocul meu cu Ringo...*
- Telefonul sună iarăși. Micu ridică receptorul, iar Ringo își luă obișnuita poziție de așteptare, ciulind urechile.
- Da, să trăiți! Plutonierul Micu. Așteptam telefonul dumneavoastră.
- Urmă o conversație scurtă, din care Ringo înțelese, după gravitatea vocii din aparat și după înfrigurarea de pe fața lui Micu, că semnalul fusese dat și misiunea începea.
- Coborâm imediat la mașină și trecem să vă luăm. Să trăiți! mai zise Micu și închise telefonul. Hai, Ringo, că avem serios de lucru! atinse el ușor ceafa animalului. Ai auzit ce te-a rugat Alina. Trebuie să-l prindem cu orice preț. Ia-ți și hamul până la mașină!
- Îi arătă niște curele împăturite frumos. Ringo, care știa lecția, apucă hamul și așteptă să i se deschidă, apoi păși înaintea stăpânului.

Pe hol erau mai mulți cetățeni, martori ai unui accident de circulație, după cum prinsese Micu din zbor. Când îl zăriră pe Ringo cu hamul în gură, se ridicară în picioare și-i făcură culoar de trecere. Ringo era un câine foarte frumos și impunător.

— Cum știe să ducă hamul în gură! se miră o bătrânică. Câinele meu poți să-l bați, să-l omori, și tot nu poate învăța așa ceva.

— De, matala l-ai învățat să ia în gură numai mâncare, interveni un cetățean. Este, domnule plutonier?

— Sau o fi vreun sfrijit d'ăla, de stă toată ziua cu botu' în strachină! puse paie pe foc un tânăr.

— Auzi, mie să nu-mi jignești câinele și să nu mi-l faci sfrijit! Că latră săracu', de m-am certat cu toți vecinii!...

— Da' unde vă duceți cu el, domnule plutonier? După criminal? întrebă alt cetățean.

— Pentru Ringo n-are importanță. El știe că merge în misiune.

— Oo... Ringo. Ce nume frumos! aprecie bătrânică. Pe-al meu îl cheamă Țucurel și e mai mic... Mai mic, dar al naibii, că mi-a făcut praf toți ciorapii de nailon.

— Se mai întâmplă, doamnă, strecură Micu. Esențial este să nu-l bateți. Câinele trebuie tratat numai cu vorba dulce. Știți proverbul...

— Da, da, aprobă bătrânică. Dați-mi voie să-i spun și eu lui Ringo o vorbă bună. Succes, Ringo!

— Succes, Ringo! se auziră alte voci în spatele subofițerului. Să nu-l lași să-ți scape!

Câinele se arată impasibil la urările lor. Mișcase doar vag din coadă când își auzise numele. Pentru el, îndemnurile și laudele străinilor nu reprezentau ceva deosebit. Când însă acestea veneau din partea celor apropiați, și în special de la stăpânul său, simțămintele îi erau cu totul altele. O simplă mângâiere a lui Micu, o vorbă încurajatoare ca „Hai, băiete! Hai...“ sau o mică laudă: „Bravo, Ringo!“ constituiau pentru el o mare bucurie, îl făceau să se simtă mai aproape de sufletul omului iubit. Micu era viața lui...

Ajunși la mașină, subofițerul îi luă hamul din gură și-l îndemnă să se urce în spate, la locul lui obișnuit. Un singur salt, și Ringo fu în mașină, instalându-se comod pe preșulețul ce-i era destinat. Micu avea grijă de toate când era vorba despre câinele său, și lui Ringo nu-i scăpă faptul că, în afara culcușului moale ce-i fusese aranjat, stăpânul său urcase în mașină și două sufertașe... Masa lui Ringo era întotdeauna respectată, și nu de puține ori Micu împărțise cu el pachetul cu sendvișuri pe care Alina i le pregătise soțului său. În multe situații, în cazul unor misiuni prelungite, stăpânul său nici nu punea gura pe mâncare, uita, pur și simplu de ea, în timp ce lui întotdeauna i se respecta tainul. Dar atunci nici el n-avea poftă de mâncare, o refuza privind tot timpul la stăpânul lui. Îi înțelegea frământările sau mâhnirile și suferă și el. În acele clipe ar fi fost în stare să facă orice, peste puterile lui, pentru a zări măcar un licăr de zâmbet pe chipul lui Micu. Se așeza drept în fața lui și-l privea fix în ochi, apoi dădea drumul la câte un scâncet, ca să-l facă atent că el este gata să reia totul de la capăt, să execute orice i se va cere. Și dacă Micu își schimba cumva poziția, și-o schimba și el, așezându-se, din nou, în fața stăpânului. De multe ori în asemenea cazuri, urma o mângâiere sau un cuvânt de alinare. Prin asta i se iertau greșelile sau se făcea înțeles că el nu poartă vina insuccesului. Oricât de întristat ar fi fost Micu, nu se despărteau niciodată supărați. Întotdeauna, la sfârșitul unei misiuni în care lipsise acel „Bravo, Ringo!“, stăpânul său tot găsea câteva clipe să se joace cu el. Ringo era un câine cu mult bun-simț și chiar din joaca aceea puțină, la despărțire, după insucces, el lua aminte și învăța ceva: că în noua misiune trebuie să fie mai atent și să se concentreze mai mult pentru a da satisfacție, pentru a obține mult-doritul „Bravo!“ Numai prin merite trebuia binecuvântată onoarea ce i se hărăzise de a fi într-o echipă alături de un om. Apoi unde ar fi putut el întâlni atâta dragoste și atâta atenție ca de la Micu...

Mașina își continua cu greu drumul prin ploaie. După două ore de mers, opri în fața unui Post de Poliție. Aici, contrar așteptărilor lui Ringo, care se și ridică în picioare, nu se dădură jos din mașină. Șoferul claxonă de câteva ori, iar Micu îi spuse câinelui să stea jos. Ringo se execută și își

mută privirea la ușa din dreapta mașinii, așteptând curios să vadă cine va urca. Ușa se deschise și în mașină intră repede căpitanul Roman.

— Să trăiți! îl întâmpinără subofițerii.

— Noroc! dădu el mâna cu fiecare. Oo, ce plăcere! exclamă când îl văzu pe Ringo. Bună, Ringo! Animalul se gudură și-i dădu laba. În tine ne sunt speranțele. Tu ești salvarea noastră, îi scutură ușor laba căpitanul, mângâindu-l cu cealaltă mână.

Câinele întinse botul înainte vrând să atingă fața ofițerului, dar Micu îl opri:

— Nu-i frumos. Gata, ajunge! Ajunge...

Șoferul învârti cheia în contact. Mașina începu să-și ia din nou avânt.

— Brr! Și ce-i toarnă! se zgribuli căpitanul pe locul său, înfășurându-și mai bine raglanul în jurul corpului.

— Frig, confirmă și șoferul. De mult n-am mai avut o toamnă ca asta.

— Din cauza ploilor nu s-a cules încă toată recolta, adăugă Micu. Dar unde este șeful de Post?

— E sus, la deal! răspunse ofițerul. L-am trimis înainte ca să-i mobilizeze pe săteni. Ne-am gândit la o scotocire și mizăm pe ajutorul oamenilor.

— Înțeleg, făcu Micu din cap. Ringo nu poate face mai nimic pe o ploaie ca asta. Adio urmă de miros...

Câinele se foi în culcuș privind atent, când la stăpânul său, când la căpitan.

— Da... Tocmai de aceea ne-am gândit la o scotocire, confirmă Roman. În afară de simpla misiune de însoțire, câinele va intra în adevăratul său rol numai dacă va sta ploaia. Și va trebui să stea naibii odată! aruncă ofițerul o privire rea la stropii mari de apă ce alunecau pe parbriz.

— ...Nu însă și... asasinul, băgă Tudorică, șoferul, o șopârlă. Termenul îi aparținea.

— Bine că știi... că știi să trâmbețezi, se-ntoarse căpitanul cu fața spre el.

Ofițerului nu prea-i ardea de glume, dar dacă Tudorică îl ațâțase...

— De ce nu te-ai făcut tu, dragă, trompetist? căută Roman privirea șoferului. Îți ședeai mai bine în mână cu o trompetă și până la destinație ar fi fost numai... „Liniște“. L-ai fi concurat pe Tino Rossi sau pe... Tudorică, trompetisul celebru din tot atât de celebra galerie a Rapidulețului, că și așa postul lui a rămas vacant, iar echipa joacă... ca-n vacanță. Ce zici?

Micu zâmbea.

— Nu s-a putut și-mi pare rău, zise șoferul cu un surâs șmecheresc în colțul buzelor. Privea tot înainte.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că am învățat să cânt la alt instrument..., îndreptă el pentru o clipă privirea la căpitan.

— Zău? Care?

— La pian! zise Tudorică executând câteva acorduri imagine pe bordul mașinii, apoi ondulând încet degetul arătător.

— Aha, deci să amprentezi hoții..., zâmbi ofițerul.

Micu râse fin, iar șoferul îi făcu cu ochiul. Căpitanul Roman râse și el.

— Maree... pianist!

Satul Pietricica, un sat cu case rare, era așezat pe coama unui deal. La școală, se adunaseră mai toți sătenii.

Coborî mai întâi căpitanul Roman, îl urmă Micu și apoi Ringo. Văzându-se jos, câinele cercetă mai întâi locul cu privirea, mirosi, se scutură de câteva ori și alergă câteva ture în jurul mașinii, sub privirile curioase și admirative ale cetățenilor. Alergarea nu dură mult; câinele se scutură de apă și o tuli pe treptele școlii după stăpânul său.

— Ringo e dispus, după cum observ, îi strecură căpitanul lui Micu pe coridor.

— Așa și-așa..., făcu Micu. L-a frământat ceva de dimineață. Poate că îl mai încearcă vechea suferință... Cred că de-acum încolo îi vine pofta de treabă. Aici e la munte, aer curat...

— Probabil că și ploaia asta l-a ținut în amorțeală.

În ușa celei mai mari săli de clasă, îi întâmpină plutonierul Năstase.

— Cum stăm? întrebă Roman.

— Bine, domnule căpitan. I-am adunat pe oameni într-o clasă și i-am pus în temă; au răspuns cu toții apelului nostru. Au vrut să vină și femeii, și copii, dar nu era cazul.

— Categorie.

— Totuși, de câțiva bătrâni tot n-am scăpat.

— Frumos din partea lor.

— Așa este. Tocmai de aceea nu m-am încumetat nici eu să-i refuz.

— Ai făcut foarte bine. Sunt convins că toți sunt oameni dintr-o bucată și nu se cădea să-i refuzăm.

Șeful de Post se salută cu Micu, apoi îi aruncă o privire caldă lui Ringo. Pe hol apăru și Tudorică, șoferul, care rămăsese să încuie mașina. Era prieten vechi cu Năstase.

— Să trăiți! îl întâmpină șeful de Post, căci Tudorică era mai vechi în grad decât el.

— Las' că am eu grijă..., glumi Tudorică, apoi se îmbrățișară.

Căpitanul Roman se prefăcu că n-aude răspunsul șoferului și intră în clasă. Când Micu vru să-l urmeze pe ofițer, Ringo îl apucă ușor de pantalon.

— Domnule căpitan, zise Micu, eu mai rămân puțin afară cu Ringo. Are nevoie de un pic de... antrenament.

— Bine, zâmbi Roman. Rămâi cu el pe sală.

Căpitanul intră în clasă, urmat de șeful de Post și de Tudorică. Oamenii se ridicară în picioare. Ofițerul îi salută din cap și-i rugă să ia loc. Sătenii se așezară cu toții, mai puțin un bătrân cu părul ca neaua și cu ochii mici, care se sprijinea destul de zdravăn în bastonul său, după cum remarcă Roman.

— Nu trebuia să vă ridicați în picioare, spuse căpitanul.

— Suntem oameni de omenie, zise bătrânul, și așa înțelegem noi să ne salutăm oaspeții de seamă.

— Nu neg acest lucru, spuse Roman respectuos, dar normal se cuvenea ca eu să mă ridic în fața dumneavoastră. Cred că sunteți leat cu tatăl meu...

— Și așa ar fi normal, dar în alte condiții..., grăi bătrânul. Iaca, aici în sală sunt și mânji, și-atunci... cum e normal?

Căpitanul scrută sala cu privirea și observă și câteva femei.

— Are dreptate moș Dincă, se auzi o voce din sală. Dânsul e înțeleptul satului.

— Bine, fie..., zâmbi Roman. Și mă bucur, moș Dincă, mă bucur din inimă că o să am în comandament un om cu experiența și înțelepciunea dumitale.

— Adică eu să stau aici? întrebă uimit moș Dincă.

— Absolut. Vom înființa un comandament aici, la școală.

— Nu cred că este nevoie, încercă bătrânul să-și apere cauza.

— Ba da, moș Dincă! Dacă noi îl vom scăpa din rază sau dacă el va fi reperat îndreptându-se spre Piscul Corbului ori spre Pogoane, cine îi va anunța pe sătenii de acolo? Nu comandamentul nostru?

— Aveți dreptate, așa este, medită bătrânul. Cred că e mai multă nevoie de mine aici. Am mulți ortaci în Piscul Corbului și în Pogoane, și îndată ce plecați dumneavoastră o să-i anunț. Sătenii de acolo trebuie să stea totuși de veghe!

— Vezi cât de util ești în comandament, moș Dincă! Totuși, cred că ar mai trebui cumpănit în privința alertării celorlalte două sate. Eu nu mi-am permis încă să fac apel la ajutorul lor, până nu voi avea un indiciu cât de mic că asasinul nu se mai află în această zonă. Trebuie să ne gândim că până acolo el are de străbătut prin pădure o cale de 10-15 kilometri. Apoi afară plouă cu găleata...

— Aici este o chestie ca începutul unui basm, că... a fost odată... ca niciodată, că, dacă n-ar fi, nu s-ar povesti, zise moșneagul cântărind cuvintele. Vreau să spun, continuă el calm, că trebuie să-nțelegem două lucruri. Unu: că n-avem timp de povești, mă refer la Vasilica a lui Stan, căută privirea unei femei. Femeia din fundul sălii se făcuse tot mai mică pe scaun. Vasilica i-a spus cuiva că l-a văzut și ea pe criminal în pădure, dar l-a descris altfel decât Maria lui Puică. Când însă am luat-o mai din scurt și i-am spus să se uite în ochii mei, a mărturisit că a flecărit.